

Om vorm te geven aan haar nieuwe leven begint ze een B&B.  
Maar al snel heeft ze met sommige mensen meer contact dan haar lief is!

Marleen Schmitz

*Zomer in het  
blauwe huis*

Roman



Marleen Schmitz

# Zomer in het blauwe huis

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

# Hoofdstuk 1

Blozend en met haar armen vol bloemen luistert Carolien naar de speech van de directeur. Tenminste, dat probeert ze. Maar ze wordt afgeleid door iets op haar jurk. Is het een draadje? Als het maar geen vlek is. Ze had misschien beter een bont in plaats van een effen jurkje kunnen nemen, dan vallen eventuele vlekken niet zo op. Steels kijkt ze omlaag. Ze zou haar handen over haar heupen willen laten glijden. Voor de zekerheid. Met twee van die enorme bossen bloemen in haar armen kan dat niet. In de spiegel van de winkel zat de kobaltblauwe tricot jurk haar als gegoten, maar nu...

Ze schrikt als er plotseling een stilte valt. Alle ogen zijn op haar gericht. Er stijgt een warme gloed op uit haar hals, haar lippen plooien zich werktuigelijk tot een glimlach. Waar had de directeur het over? Haar ogen glijden naar haar kleindochter. Nikki steekt een duim op.

‘Inderdaad,’ zegt de directeur die het non-verbale gesprek gevolgd heeft. ‘Tweëntwintig jaar is zeker een applausje waard.’

O, oef, dat was het.

‘Tweëntwintig jaar is Carolien de gastvrouw van ons huis geweest,’ herhaalt hij. ‘Ons visitekaartje, zagezegd. En nu, op deze mooie voorjaarsdag, gaat ze ons verlaten.’

Hoe moet ze daarop reageren? Ze glimlacht een beetje en kijkt de aula rond terwijl ze haar gewicht van de ene naar de andere voet verplaatst. Alle stoelen zijn bezet. Gelukkig wel. Er hangen zelfs een paar mensen tegen de achterwand. Vanmorgen stonden

alle stoelen in een halve cirkel opgesteld. Ook de reservestoelen. Ze schrok ervan. Veel te veel. Meteen had ze een aantal van die ongemakkelijke klapstoelen achter de schuifwand gepropt. Niets zo demotiverend als een afscheidsbijeenkomst waarbij de lege stoelen je aangapen. Nu zijn alle plaatsen bezet. Ze ziet haar dochter Bianca met Nikki en Joep, en Cora en haar andere wandelvriendinnen. De rest van de stoelen is bezet door personeelsleden en bewoners van het huis. Ze kent ze allemaal bij naam en toenaam. Van velen weet ze zelfs het kamernummer en het telefoonnummer uit haar hoofd.

Kijk naar je baas, seint haar collega Sabine met haar ogen. Carolien schenkt de directeur een stralende glimlach en vraagt zich af hoe lang zijn speech nog gaat duren. Jaap praat altijd zo lang. En zo saai. Ze knijpt even haar ogen dicht om zich opnieuw te concentreren.

Dit is haar afscheidspeech, en daar moet ze eigenlijk elk woord van onthouden. Als hij nou maar eens wat nieuws vertelde. Dat ze hier tweeëntwintig jaar heeft gewerkt, weet ze zelf natuurlijk ook. Maar dat hij haar het visitekaartje van het huis noemt, dat is nogal wat. Had ze dat maar eerder geweten, dan had ze...

Ze draait het hoofd weer naar haar baas. Vandaag draagt hij een colbertje en een stropdas. Zo netjes kleedt hij zich niet vaak. Daarmee verheft hij haar laatste dag tot een feestdag. Of in elk geval een officiële gelegenheid. Een bijzondere dag. Mooi toch dat hij dat voor haar doet. Wel een beetje mosterd na de maaltijd. Carolien knijpt in haar handen. Waarom lukt het haar niet zich op zijn woorden te focussen? Kijk, hij tovert een envelop uit zijn binnenzak en komt naar haar toe. Er wordt geklapt. Hoe moet ze die envelop aanpakken, met haar handen vol bloemen?

‘Zal ik de bloemen even voor je in het water zetten?’ vraagt Sabine.

‘Ja, graag.’ Ze reikt Sabine het boeket met de roze pioenrozen en de bos gemengde tulpen aan en glimlacht dankbaar. Een betere collega kan ze zich niet wensen. Ze is altijd attent en lost problemen

op voordat ze er zijn. Het contact met Sabine zal ze gaan missen.

‘We hebben allemaal een duit in het zakje gedaan, en het bestuur heeft het aangevuld tot een mooi bedrag.’ Jaap zwaait met de envelop. ‘Je vindt er vast wel een mooie bestemming voor.’ Hij kijkt haar vragend aan, zodat ze begrijpt dat zij nu aan de beurt is.

Dat overvalt haar. Ze had gedacht ervan af te komen met een paar dankwoorden op het einde, maar nu ineens dwingt die malle Jaap haar te gaan spreken. Nota bene over haar plannen. Over hoe ze de tijd als vroeg-gepensioneerde zal gaan invullen. Waar ze veel te veel ideeën over heeft, maar eigenlijk nog niets concreets.

‘Er zijn...’ zo begint ze hikkend, ‘natuurlijk legio goede bestemmingen. Daar hoeft ik niet lang over na te denken.’ Intussen schieten haar gedachten alle kanten op. Wat een onzin. Je weet niet wat je zegt! Je hebt geen idee wat je ermee gaat doen. Nog altijd niet. Terwijl je al meer dan een jaar weet dat deze dag eraan komt.

Haar blik valt op haar wandelvriendinnen. En dan hoort ze zichzelf zeggen: ‘Nieuwe wandelschoenen bijvoorbeeld.’

Wat een saai antwoord, het staat op de gezichten geschreven. Nikki, Bianca, Sabine, Jaap, en ja ook de bewoners die hier aan hun laatste jaren bezig zijn... ze willen iets anders horen. Iets opwindends, een leuk vooruitzicht. Ze improviseert verder. ‘Of een vlotte outfit en een lichtgewicht rugzak. Nee, niet voor het Pieterpad of een wandeltocht naar Santiago de Compostella, dat is wat iedereen doet die ineens heel veel tijd krijgt.’ Ze kijkt over de hoofden van de aanwezigen heen, door het raam naar de glooiende Zuid-Limburgse heuvels, dan ademt ze glimlachend een paar keer in en uit omdat ze nog steeds niet weet wat ze moet zeggen. Iedereen lijkt oprecht geïnteresseerd in haar plannen. Door dat besef valt een deel van de altijd aanwezige verlegenheid weg en ze vervolgt op vrijere toon: ‘Ik zou misschien wel een ander pad willen lopen, de Dutch Mountain Trail. Of de Eifelsteig.’ Ineens schieten al die uitdagende tochten waar ze over gelezen heeft door haar hoofd. ‘Of het Kustpad in

Zuid-Engeland, de Rennsteig in Thüringen... Maar ik zou ook op mijn nieuwe elektrische fiets dwars door Europa kunnen fietsen. Dan zou ik nog een paar super fietstassen kunnen gebruiken.'

'Mooie plannen, oma!' roept Nikki. 'Ik wil wel mee!'

'Ik ook,' zegt Sabine lachend. Jaap valt haar bij. De assistent-kok steekt zijn duim op. Mevrouw DeVries, die in haar rolstoel in slaap was gesukkeld, schrikt wakker en kijkt beduusd om zich heen.

Carolien voelt haar ogen vochtig worden van de warmte en de genegenheid die naar haar toe komt. Ze moet de brok in haar keel wegslikken voor ze weer iets kan zeggen.

'Lieve mensen, bedankt voor de tijd dat ik hier mocht werken. En niet alleen voor de tijd, maar zeker ook voor de manier waarop. In de periode rond mijn scheiding was ik niet altijd de prettigste collega, maar jullie allemaal hebben mij door die moeilijke maanden heen geholpen. Heel erg bedankt daarvoor. Ik ga jullie allemaal verschrikkelijk missen.'

Om zich te herpakken kijkt ze even omlaag. De envelop van Jaap trilt in haar handen. Ze haalt een paar keer diep adem, heft haar hoofd en kijkt naar de mensen die tegenover haar zitten. Al die mensen geven om haar. 'Ik denk dat ik jullie maar eens allemaal bij mij thuis moet uitnodigen.' Ze probeert het grappig en luchtig te laten klinken, maar wat eruit komt, is bibberig van toon.

'Goed plan,' zegt Jaap. 'Met jouw gastvrijheid en charme zou je inderdaad een goede B&B gastvrouw zijn.'

'Wát zeg je?' Van haar stuk gebracht staart ze hem aan. Een etentje was de bedoeling, geen logeerpartijtjes, al is haar huis er groot genoeg voor.

'Ja, ik zie jou wel een B&B runnen,' beaamt hij met een blik in de ogen die haar kriebels bezorgt. 'En dan wil ik graag je eerste klant zijn.'

Ze weet weer niet hoe ze moet reageren en staart hem aan, tot Sabine de situatie redt met het inzetten van een applaus.

Bij de ingang van de winkel schudt ze de druppels van haar regenjas, ze poetst haar bril droog en stapt naar binnen. In deze winkel hebben ze werkelijk álles wat met sport te maken heeft. Ze grijpt een mandje en doet enkele stappen de winkel in. Waar zal ze eens beginnen?

Ze is nu acht weken met pensioen en het voelt nog steeds als een vakantie, hoewel de glans ervan afbegint te gaan. Soms mist ze de structuur en het ritme van de dagen. Ze houdt zich dan maar voor dat ze zich gelukkig moet prijzen dat ze de tijd aan zichzelf heeft. Op die momenten is íéts doen – maakt niet uit wat – beter dan op de bank blijven hangen. Zo heeft ze intussen de tuin *pico bello* in orde, de te lezen boeken op haar nachtkastje zijn uit, de gordijnen zijn gewassen, ze is naar een museum geweest en heeft twee high teas met haar dochter Bianca achter de rug.

Vanochtend, het was een beetje druilerig weer, lag er weer zo'n heimwee-naar-het-werk-moment op de loer. Ze had het haikuschrift tevoorschijn gehaald en geprobeerd een mooie haiku te schrijven. De laatste haiku's uit haar schrift dateerden uit februari, toen ze naar de lente smachtte. Helemaal volgens de 5-7-5 lettergrepenregels waren die winterse haiku's niet, maar ze was wel tevreden over de beelden.

*wit en zachtjes  
van boven neergeworpen  
hemelse deken*

*onder de struiken  
begint het eerste sneeuwkllokje  
haar voorjaarsgezing*

Een nieuwe haiku schrijven lukte van geen kant en ze had gedacht om dan maar naar het tehuis te fietsen. Misschien kon ze

bijkletsen met Sabine en een kopje koffie drinken, maar naar de sportwinkel gaan was een beter idee gebleken. Het was tijd om plannen te maken.

De wintersporthoek, waar nu alles met forse korting is, laat ze links liggen. Haar skipak is nog goed. Misschien gaat ze wel nooit meer skiën. Afgelopen winter is ze niet op wintersport gegaan omdat haar rechterknie niet goed aanvoelde en de huisarts had geconstateerd dat het een combinatie was van slijtage en overbelasting. Hij had haar aangeraden het skieën een jaartje over te slaan. Ze zal wel zien of het komende winter erin zit.

De kampeerafdeling slaat ze ook over. Slapen op een matje in een tent heeft ze nooit echt leuk gevonden. Hoe ze dat twintig jaar lang met Hans heeft volgehouden?

Ze steekt een hand in haar tas om te voelen of de dikke envelop er nog in zit en zet koers naar de fietsafdeling, waar een kleine, pezig man met een ouder echtpaar in gesprek is. Van een afstandje bekijkt ze het drietal. De kleine man is de verkoper, hij tilt een racefiets op om te laten zien hoe licht de fiets is. De vrouw, van ongeveer haar leeftijd, neemt de fiets van hem over, tilt hem op en schudt haar hoofd. ‘Toch maar niet,’ zegt ze.

‘Waarom niet?’ vraagt de echtgenoot, die een hoofd boven zijn vrouw uitsteekt. Hij heeft een buikje en over zijn arm hangt een fluorgeel jack. Carolien doet een stap terug. Qua uiterlijk lijkt die mannelijke klant helemaal niet op Hans, maar toch doet hij haar aan haar ex denken. Die kon ook zo uit de hoogte reageren. Gespannen tuurt ze naar de vrouw. Pikt die dat, zoals zij jarenlang het dominante gedrag van Hans heeft geaccepteerd?

‘Nee,’ zegt de vrouw op besliste toon. ‘Hij is licht, dat is zeker waar, maar ik ga er vreselijk pijn in mijn rug van krijgen. Ik ga toch maar voor een e-bike.’

‘Maar schatje...’ protesteert hij met een verbolgen trek op zijn gezicht, ‘we zouden toch sámen op de racefiets gaan.’



De verkoper, die er sportief uitziet in zijn spijkerbroek en roze polo, veegt zonder iets te zeggen een niet-bestaand pluisje van het zadel. Het is duidelijk dat hij geen zin heeft om in een discussie te belanden. Hij lijkt haar een aardige man, zijn grijze haar is kortgeknipt en zijn huid laat zien dat hij veel buiten komt. Hij is zo ongeveer van haar leeftijd, schat ze, al vindt ze dat lastiger in te schatten bij mannen dan bij vrouwen. Ze kucht.

Hij kijkt in haar richting.

‘Mag ik iets vragen?’

‘Ik help die mevrouw even,’ zegt hij tegen het stel, en hij komt naar Carolien toe.

Over de schouder van de verkoper ziet ze dat de vrouw heftig haar hoofd schudt. Goed zo, meid, denkt Carolien, blijf op je stuk staan. Met de nodige spijt denkt ze erachteraan: dat had ik vroeger ook moeten doen.

‘U zoekt iets speciaals?’ vraagt de verkoper met een opgeluchte blik in zijn ogen.

‘Fietstassen,’ zegt Carolien. ‘Waterdicht, licht in gewicht en gemakkelijk te bevestigen.’

‘Kom maar even mee,’ zegt hij. ‘Ik denk dat we precies hebben wat u zoekt. Gaat u op fietsvakantie? Mag ik vragen waar de reis naartoe gaat?’

‘Zover ben ik nog lang niet,’ lacht Carolien. ‘Ik weet nog niet eens zeker of ik wel ga fietsen. Misschien ga ik wel wandelen.’

Grinnikend zegt hij: ‘Waarom kiezen? Het kan allebei, want we hebben ook fijne rugzakken.’

Luchtig antwoordt ze dat ze niet weet of de envelop die ze gekregen heeft, daar dik genoeg voor is.

‘Dan ik zou toch fietstassen kiezen.’

‘Waarom?’ vraagt ze.

‘Om te beginnen vanwege mijn persoonlijke voorkeur voor fietsen. En verder kun je op je fiets meer kilometers afleggen

dan te voet. Waardoor je meer van de omgeving kunt zien. Maar misschien wil je dat helemaal niet. Dat weet ik niet.'

'Daar moet ik over nadenken,' zegt ze. 'Ik weet dat ik het leuk vind om te zien hoe mensen in een andere omgeving leven, maar het is ook fijn om in mijn eentje door de natuur te wandelen.'

'Dan wordt het toch én-én. Dan word je een wandelaar én een fietser.' Hij laat zijn ogen naar haar benen gaan. 'Herstel,' zegt hij met een lach, 'dat ben je denk ik al, want je hebt mooie, gespierde benen.'

Het bloed schiet naar haar wangen. Staat hij haar hier nou een beetje te versieren? Of bekijkt hij het vanuit sportief oogpunt? Bedoelt hij gewoon dat ze sterke benen heeft? Want dat is wel zo. Voor haar leeftijd kunnen haar benen er best mee door. Ze heeft geen spataderen en is redelijk getraind omdat ze in het tehuis altijd de trap neemt, eh, nám. Alleen haar rechterknie geeft wel eens problemen.

'Nou...' zegt ze terughoudend, 'ik zal wel zien.'

Alsof hij haar veranderde toon niet heeft opgemerkt, gaat hij verder: 'Kijk, deze fietstassen kun je afzonderlijk links en rechts van je bagagedrager bevestigen. En dit zijn er twee die aan elkaar vastzitten. Die gooi je zo over de bagagedrager heen. Of zocht je tassen voor aan de voorvork? Die heb ik in het volgende rek.'

Carolien schudt haar hoofd. 'Nee, dat stuurt niet fijn. Ik wil ze achterop.'

'We hebben ze in allerlei kleuren. Een felle kleur heeft het voordeel dat je beter zichtbaar bent voor achteropkomend verkeer.'

Ze knikt. 'Ik hou wel van een kleurtje.'

'Kijk op je gemak rond. Ik moet even terug naar mijn andere klanten.' Hij draait zich om en loopt terug naar de fietsenafdeling.

Carolien kijkt hem na. Ze weet niet goed wat ze aan hem heeft. Voordat hij over haar benen begon, vond ze hem aardig. Maar misschien heeft ze het verkeerd begrepen en bedoelde hij

er helemaal niets mee. Voor hetzelfde geld is hij trainer in het een of ander. Of fysiotherapeut. Hij heet Math. Dat zag ze op zijn naambadge. Nu realiseert ze zich ook dat ze op enig moment zijn overgegaan van u op jij. Dat haar dat nu pas opvalt, betekent dat het vanzelf is gegaan en dat is goed.

Ze zet Math uit haar hoofd en klikt de sluiting van een knalgele fietstas open. Ja, ruim genoeg en een extra binnenvak. Prijs valt ook mee. Maths advies heeft ze niet meer nodig: ze legt twee tassen in de mand en kuiert via de gang met fietskleding in neonkleuren naar de kassa die aan het andere eind van de winkel is. Als ze door de wandelafdeling komt, valt haar een leuk geel shirt op. Dat zal prachtig staan bij haar zwarte haren en haar gebruide huid. Het shirt heeft precies dezelfde kleur geel als haar fietstassen, maar het is ook de kleur van een grote supermarktketen die wielrenners sponsort. Is dat erg? Met die gele fietstassen aan haar fiets en daarbij dat shirt... dan valt ze wel erg op. Ze houdt de zachte stof tegen haar gezicht en ruikt eraan. Samen met vuurrood en knalblauw is dit een van haar top drie kleuren. Boterbloemgeel.

Er trekt een rilling over haar rug en ze hangt het shirtje terug in het rek. Maar ach, wat kan het haar schelen. Het is niet verkeerd om op te vallen in het verkeer. Ze haalt het weer uit het rek en legt het in de mand bij de fietstassen.

Ze schrikt als Math ineens achter haar opduikt. 'Ha, hier ben je,' klinkt zijn stem. 'Ik zag je niet meer.'

'Ik had je niet meer nodig. Ik heb mijn keus gemaakt.' Ze wijst naar de tassen in haar mand.

Hij knikt. 'Goede keus. Daar ga je veel plezier van hebben. Weet je al waar de reis naartoe gaat? In Nederland kun je kiezen uit een heleboel Langeafstand Fietsroutes, de Elfstedenroute, de Zuiderzeeroute of de Maasroute, maar als je liever naar België gaat, is bijvoorbeeld de Vlaanderenroute ook echt de moeite waard, en als je nog verder weg wilt...'

‘Ik weet wel dat er LF-routes bestaan.’ Het klinkt een beetje snibbig. Ze ziet de glimlach van zijn gezicht glijden en bijt op haar lip. Deze aardige verkoper geeft haar spontaan advies, dat zou ze moeten waarderen.

‘Sorry,’ zegt ze terwijl ze zich afvraagt of ze hem zal uitleggen dat haar geprikkelde reactie een overblijfsel is van haar relatie met Hans die haar altijd zei wat ze moest doen en laten. Ze kijkt in zijn blauwgrijze ogen. ‘Sorry, dat was een onaardige reactie. Mijn ex was nogal dominant en daardoor vergeet ik soms dat adviezen ook aardig bedoeld kunnen zijn.’

‘Geen probleem,’ zegt hij. ‘Exen maken het leven niet altijd gemakkelijker.’

Wat een raar antwoord. Moet ze daaruit opmaken dat hij ook een ex heeft? Ze besluit er niet dieper op in te gaan. ‘Ik dacht aan de Europaradweg, de R1, ken je die?’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Niet echt. Ik ken hem alleen van de folder. Dat is vijfduizend kilometer dwars door Europa. Als je die neemt, zie je een heleboel, maar dan ben je wel een hele poos onderweg.’

Ze knikt. ‘Ik kan inderdaad beter klein beginnen. Welke Langeafstand Fietsroute vind jij de mooiste?’

Op zijn eerdere vriendelijke toon zegt hij: ‘Met stip de Maasroute, van Maastricht naar Hoek van Holland. Ik fiets sowieso graag langs het water, want daar is altijd wat te zien. En de Maasroute heeft daarbij veel variatie in landschappen. Daar hou ik van.’

‘De Maasroute dus, ik zal het onthouden.’

Plotseling galmt door de intercom: ‘Math Klinkers, naar de wielerafdeling alsjeblieft, ik herhaal, wil Math Klinkers zich alsjeblieft zo snel mogelijk naar de wielerafdeling begeven? Er wordt op hem gewacht.’

‘Oeps,’ zegt hij met een grijns op zijn gezicht, ‘je hoort het, ik moet gaan.’ Hij wijst naar het einde van de gang. ‘Als je nog

rugzakken wilt bekijken, die hangen dáár. Of beter, kom nog eens terug. Dan help ik je met uitzoeken. Met plezier.’

Dat laatste komt er zo nadrukkelijk achteraan, dat ze haar wenkbrauwen optrekt.

‘Je hoeft er niets achter te zoeken, hoor, ik doe mijn werk gewoon met plezier. En als ik aardige klanten heb, is het nóg leuker.’

‘Bedankt, ik zal wel zien. Voorlopig richt ik mijn pijlen op een fietsvakantie.’

‘Dan wens ik je een fijne fietstocht. Stuur me maar een berichtje als je in Hoek van Holland aan de zee staat.’ Hij snelt weg.

Vlug, energiek, vitaal en soepel. En hulpvaardig en sympathiek. Dat zijn de woorden die bij haar opkomen als ze hem nakijkt. Math hoort bij die racefietsers die hun hand niet omdraaien voor een tocht van honderd kilometer. Zónder ondersteuning. Math is ook vriendelijk. Misschien wel té vriendelijk. Dat denkt ze soms ook van Jaap. Maar dat weet ze niet zeker. Haar antenne werkt sinds haar scheiding bij mannen minder goed dan bij vrouwen.

Bij de kassa tikt het meisje het bedrag in, en terwijl Carolien de nodige biljetten uit de envelop plukt, vraagt ze: ‘Heeft u al een klantenkaart, mevrouw? Wilt u er misschien een?’

‘Ach... nee, laat maar.’

‘Daarmee krijgt u tien procent korting op al uw aankopen.’ Ze kijkt op de kassa. ‘Dan zou u vandaag al dertien euro sparen. Met een klantenkaart krijgt u elke twee weken onze nieuwsbrief op de mail met leuke aanbiedingen en acties. Verder niets.’

‘Oké, doe dan maar.’

Terwijl ze het formulier invult, hoort ze Math met het nog steeds op hoge toon pratende echtpaar naderen.

Benieuwd naar wie de discussie nu gewonnen heeft, werpt ze een vlugge blik over haar schouder... en kijkt recht in de ogen van Math. Haast onmerkbaar geeft hij haar een knipoog. ‘Tot ziens, meneer, mevrouw. Denkt u er maar op uw gemak over na.’

Ze hebben niets gekocht, ziet Carolien. Het enige wat de man in zijn handen heeft, is een brochure met fietsen op de cover.

Wanneer de deuren achter het stel dichtschuiven, komt hij naar Carolien toe. 'Ik zie dat je je mailadres hebt achtergelaten? Zal ik je een paar interessante fietslinks doormailen?'

De ogen van het meisje achter de kassa glijden nieuwsgierig van haar naar Math.

'Ja, doe maar,' zegt Carolien terwijl ze de blossen op haar wangen voelt opkomen. Een link over fietsadviezen op de mail, daar is toch niets mis mee?

Aan de vooravond van haar fietsvakantie heeft ze het gezin van haar dochter en Nikki's vriendje Dario uitgenodigd om te komen eten. Over wat ze op tafel moet zetten, hoeft ze nooit lang na te denken. Haar schoonzoon en haar dochter eten alles, en Nikki en Joep kiezen meestal voor oma-eten, zoals ze aardappels, groenten en vlees noemen. Ze had getwijfeld over Dario. Lust die jongen, die aan de andere kant van de oceaan geboren is, wel oer-Hollandse kost? Daarom had ze, behalve verse prinsessenboontjes, ook nog maar een wittekoolsalade met noten gemaakt.

Ze had zich geen zorgen hoeven maken, want het is Dario die zich met plezier over de laatste gehaktbal ontfermt. Dario, Nikki's nieuwste vriendje, is een lange, lenige, wat verlegen knaap met een donkere huidskleur, die nog donkerder lijkt naast Nikki's blanke huid en helblonde haardos. Samen vormen ze een knap stel. Haar kleinzoon Joep is qua uiterlijk en ook qua karakter de gulden middenweg, bedenkt ze. Opgewonden staan te stuiteren of boos met deuren gooien laat hij aan zijn zus over.

Ze schuift haar bord weg en staat op. 'Koffie?'

Bianca beduidt haar te blijven zitten. 'Jij hebt gekookt, mam, wij doen de rest.'

Nikki en Joep stapelen de borden op elkaar, Dario verzamelt het

bestek en in de keuken beginnen ze met zijn drieën aan de afwas terwijl Bianca heen en weer loopt met mokken, suiker en melk.

Als ze aan de koffie zitten, zegt Nikki: ‘Oma, zullen Dario en ik morgen een stuk met je meerijden?’

‘Kan Dario fietsen?’ Verbaasd kijkt ze van Nikki naar Dario. Dario knikt enthousiast.

Toen hij afgelopen september vanaf het tropische eiland Sint Eustatius in Nederland arriveerde, kon hij niet fietsen. Volgens Nikki had hij ook vreselijk heimwee. In Nederland moest hij wennen aan het weer, de drukte, de mensen en hun manier van doen; bovendien had hij het altijd koud en sprak hij beter Engels dan Nederlands. Dat hij niet kon fietsen had Carolien in eerste instantie enorm verbaasd, maar Dario legde uit dat het leven op Sint Eustatius en Saba echt wel anders was dan in Nederland. Bij hem thuis had niemand een fiets, en op het hele eiland werd er sowieso maar weinig gefietst. Als hij ergens moest zijn, werd hij gebracht of ging hij te voet.

Hij had haar ook verteld dat hij nog nooit sneeuw had gezien en nog nooit in een trein had gezeten. Wat achteraf heel logisch was, maar op dat moment had het haar ook nogal verbaasd.

Nu kent ze de jongen wat beter en weet ze wat meer over de eilanden.

‘Is het waar, kun je fietsen?’

Zo trots als een pauw knikt hij. ‘Ja, Nikki leerde het mij.’

‘Wat goed van je.’

‘Hij heeft het echt supersnel geleerd, oma! Hij kan het al een hele poos, maar heeft nu pas een eigen fiets.’

Vertederd kijkt Carolien naar haar kleindochter. Ze straalt net zo hard als Dario zelf.

Voordat Nikki Dario leerde kennen, vlinderde ze van het ene vriendje naar het andere. Maar de komst van de lange, donkere Dario maakte daar een einde aan. Dario werd bij haar in de klas

geplaatst en ze werden stapelverliefd op elkaar. Glimlachend blikte Carolien naar Dario. Hij woont bij zijn tante, wil hier het vwo afmaken en daarna natuurbeheer gaan studeren. En dat gaat hem lukken ook. Het is een intelligente jongen, en hij heeft zich verrassend snel aan het Nederlandse leven aangepast.

‘Wat goed van je!’ zegt ze nog eens. ‘Ja, ik vind het zeker leuk als jullie een stukje meerijden. Morgenvroeg om zeven uur wil ik vertrekken.’

‘Dan staan we bij je op de stoep,’ belooft Nikki.

‘Ik moet het nog zien,’ lacht Bianca. ‘Vroeg opstaan is niet een van je sterke kanten. Laten we dan nu maar gaan. Je zult nog wel van alles te doen hebben, hè mam?’

‘Dat valt wel mee, ik heb mijn tassen ingepakt en aan de hand van een paar handige links de route uitgestippeld tot aan mijn eerste overnachtingsplaats. Ik wil alleen nog een lijstje maken voor jou. Over de post en de planten en zo.’

‘Dat weet ik allemaal wel, dat komt helemaal goed,’ verzekert Bianca haar. ‘Zit daar nou niet over in en geniet van je reis.’

Genieten? Ineens overvalt haar een enorme onzekerheid. Zal ze wel genieten? Is het wel echt leuk om dag na dag alleen te fietsen? Twijfelend zegt ze: ‘Misschien wacht ik nog een dag. Tot het wat minder waait.’

‘Mám! Ga nou niet meer terugkrabbelen. Dan zet je de ondersteuning maar wat hoger.’

‘Eh, nee. Natuurlijk krabbel ik niet terug.’ Ze slikt haar zenuwen weg en zegt dapper: ‘Morgenvroeg om zeven uur gaat het avontuur beginnen.’

‘Dan zijn wij er ook.’ Met een knipoog voegt Nikki eraan toe: ‘Zodat we zeker weten dat je ook echt gaat.’

Bianca zegt: ‘Je hebt er zó naar uitgekeken en je hebt het verdiend.’ ‘Ja,’ beaamt haar schoonzoon. ‘Het wordt vast heel leuk.’

Ze knikt, al is ze maar half overtuigd.





## Een ongenode gast verstoort ruw Caroliens rustige leventje



**A**ls er één ding is waar Carolien geen zin in heeft, dan is het wel achter de geraniums zitten tijdens haar pensioen. In plaats daarvan zoekt ze naar nieuwe invullingen van haar leven. Een bed and breakfast lijkt daar de perfecte oplossing voor – tot haar ex-man Hans een midweek bij haar komt logeren. Jarenlang heeft ze alles van hem geslikt, ruzies gesust en hem horen klagen. Nu zegt hij dat hij graag zijn kleindochter Nikkie wil leren kennen, ook al heeft hij nooit naar zijn dochter en haar gezin omgekeken. Moet Carolien hem een tweede kans geven?



Vaste Romanserie-auteur **Marleen Schmitz** schrijft gevoelige, moderne verhalen. In *Zomer in het blauwe huis* kruipt ze in de huid van Carolien, die graag mensen om zich heen heeft, maar niet had gerekend op het gezelschap van haar ex-man.



Romanserie

ISBN 978 90 2055 124 2 NUR 344



9 789020 551242 >

[www.romanserie.nl](http://www.romanserie.nl)